

Arrest

nr. 196 541 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. Van CRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele herhaling van deze problemen in geval van terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voor de door hem beweerde bedreigingen naar aanleiding van het schrappen van personen op de lijst van veteranen geen klacht heeft ingediend bij de politie en verzoeker voor de bedreiging van de straatnaam in oktober/november 2013 louter heeft gevraagd aan bevriende politieagenten wat hij zou kunnen doen. Verzoeker herhaalt dat hij voor de door hem beweerde bedreigingen naar aanleiding van het schrappen van personen op de lijst van veteranen geen klacht heeft ingediend bij de politie omdat (i) gezien zijn vriend hem in het kader van de bedreigingen die hij per telefoon had gekregen niet kon helpen, hij dacht dat een klacht in de context van een aangifte van valse veteranen nutteloos zou zijn, (ii) er, zoals uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie moet blijken, een duidelijke samenwerking verondersteld wordt van personen met belangrijke posities die tegen betaling de plaatsing op de lijsten toestaan of de ogen dicht doen wat betreft de inschrijving en verzoeker het ondenkbaar acht dat, gezien de omvang ervan, de politiediensten aan verzoeker een doeltreffende bescherming zou waarborgen, en (iii) verzoeker meent dat ingeval van klachtindiening er geen enkele vertrouwelijkheid gegarandeerd is. In de mate kan worden aangenomen dat er een verband is tussen het toenemend aantal oorlogsveteranen en de politieke overheden, wordt in de door verzoeker bijgebrachte informatie niet ingegaan op de in Kosovo voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De bewering dat de politie aan verzoeker geen doeltreffende bescherming zou waarborgen berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermogen dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

in wordt dan nog blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet dat de politiediensten in zijn land van herkomst onwillig zijn in deze context op te treden niet dat verzoeker voor de door hem beweerde bedreigingen geen beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker rijkt geen concrete feiten of elementen aan waaruit blijkt dat hij niet zou geholpen worden. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog het volgende opgemerkt: "Het is bovendien opmerkelijk dat iemand die persoonlijk nooit problemen ondervonden had met de politie en dat 90 procent van de

agenten in het dorp goed zou kennen een danig wantrouwen heeft in de politie dat hij geen klacht wenste in te dienen (CGVS, p.9 en 10). Verder is het toch opvallend dat u na de eenmalige vraag aan de bevriende agenten u noch voor de bedreigingen naar aanleiding van de straatnaam noch voor de bedreigingen in verband met de lijst van veteranen melding gemaakt heeft of klacht heeft ingediend bij de politie (CGVS, p.9). Gevraagd waarom u de bedreigingen nooit meer hebt aangegeven, stelde u dat de bevriende politieagenten de eerste maal zeiden dat u een telefoonnummer moest geven en dat u daarom van oordeel was dat u geen steun van de politie meer kon verwachten en geen vertrouwen meer had dat de politie iets kon doen (CGVS, p.13). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Dit werd zelfs door uw bevriende agenten voorgesteld (CGVS, p.10). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden." Blote beweringen buitenbeschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal stelt dat Kosovo een veilig land is en zij derhalve beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij is van oordeel dat Kosovo helemaal geen veilig land is en stelt dat Kosovo ook niet voorkomt op de lijst van veilige landen in Frankrijk. Verzoekende partij wijst erop dat haar problemen die zij heeft gekend niet worden betwist en dat zij deze ook afdoende heeft aangetoond. Verzoekende partij wijst ook op haar aanvullende nota en licht dienaangaande toe dat de politie corrupt is en haar klachten een dode letter zijn gebleven. Verzoekende partij klaagde aan dat op de lijst van de veteranen personen voorkomen die niet in het minst recht hebben op een uitkering aangezien zij geen veteraan zijn en dat om die redenen zij werd bedreigd. Verzoekende partij wijst erop dat om op de lijst te komen de overheidsambtenaren

omgekocht worden of betaald worden zodat zij niet bij diezelfde overheid kan aankloppen voor bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekende partij gaat evenwel niet concreet in op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld: *“De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voor de door hem beweerde bedreigingen naar aanleiding van het schrappen van personen op de lijst van veteranen geen klacht heeft ingediend bij de politie en verzoeker voor de bedreiging van de straatnaam in oktober/november 2013 louter heeft gevraagd aan bevriende politieagenten wat hij zou kunnen doen. Verzoeker herhaalt dat hij voor de door hem beweerde bedreigingen naar aanleiding van het schrappen van personen op de lijst van veteranen geen klacht heeft ingediend bij de politie omdat (i) gezien zijn vriend hem in het kader van de bedreigingen die hij per telefoon had gekregen niet kon helpen, hij dacht dat een klacht in de context van een aangifte van valse veteranen nutteloos zou zijn, (ii) er, zoals uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie moet blijken, een duidelijke samenwerking verondersteld wordt van personen met belangrijke posities die tegen betaling de plaatsing op de lijsten toestaan of de ogen dicht doen wat betreft de inschrijving en verzoeker het ondenkbaar acht dat, gezien de omvang ervan, de politiediensten aan verzoeker een doeltreffende bescherming zou waarborgen, en (iii) verzoeker meent dat ingeval van klachtindiening er geen enkele vertrouwelijkheid gegarandeerd is. In de mate kan worden aangenomen dat er een verband is tussen het toenemend aantal oorlogsveteranen en de politieke overheden, wordt in de door verzoeker bijgebrachte informatie niet ingegaan op de in Kosovo voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De bewering dat de politie aan verzoeker geen doeltreffende bescherming zou waarborgen berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermogen dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in wordt dan nog blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet dat de politiediensten in zijn land van herkomst onwillig zijn in deze context op te treden niet dat verzoeker voor de door hem beweerde bedreigingen geen beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker rijkt geen concrete feiten of elementen aan waaruit blijkt dat hij niet zou geholpen worden. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog het volgende opgemerkt: “Het is bovendien opmerkelijk dat iemand die persoonlijk nooit problemen ondervonden had met de politie en dat 90 procent van de agenten in het dorp goed zou kennen een danig wantrouwen heeft in de politie dat hij geen klacht wenste in te dienen (CGVS, p.9 en 10). Verder is het toch opvallend dat u na de eenmalige vraag aan de bevriende agenten u noch voor de bedreigingen naar aanleiding van de straatnaam noch voor de bedreigingen in verband met de lijst van veteranen melding gemaakt heeft of klacht heeft ingediend bij de politie (CGVS, p.9). Gevraagd waarom u de bedreigingen nooit meer hebt aangegeven, stelde u dat de bevriende politieagenten de eerste maal zeiden dat u een telefoonnummer moest geven en dat u daarom van oordeel was dat u geen steun van de politie meer kon verwachten en geen vertrouwen meer had dat de politie iets kon doen (CGVS, p.13). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Dit werd zelfs door uw bevriende agenten voorgesteld (CGVS, p.10). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.” Blote beweringen buitenbeschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.*

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Waar zij ter terechtzitting zeer algemeen opmerkt dat haar klachten een dode letter zijn gebleven, is dit aannemelijk aangezien zij blijkens haar eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal voor de bedreigingen die ze in Kosovo zou hebben gekend nooit een klacht, laat staan een of meerdere officiële klachten bij de Kosovaarse politie heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigde dit bovendien nadien uitdrukkelijk in haar verzoekschrift, waarin ze o.a. laat gelden dat “verzoeker tijdens zijn verhoor de redenen opgaf waarom hij op de kosovaarse overheden niet beroep had gedaan” en dat “verzoeker drie verklaringen geeft waarom hij niet beroep deed op de kosovaarse overheden” (verzoekschrift, p. 6).

Verzoekende partij haar algemene stelling dat ze niet bij haar nationale overheid kan aankloppen voor bescherming berust aldus, zoals in de beschikking van 18 juli 2017 wordt vastgesteld, niet op eigen

concrete en persoonlijke ervaringen, en vermag dan ook niet *in concreto* aan te tonen dat het verzoekende partij aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* dus allerm minst het geval is. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde bescherming aan nationale bescherming ontbreekt. Ze toont geenszins aan dat Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals *in casu* de door verzoekende partij bij haar ter zitting neergelegde aanvullende nota gevoegde informatie omtrent o.a. de algemene (veiligheids) situatie en mensenrechten in Kosovo, de politie(structuur) en corruptie in Kosovo, en de situatie en perspectieven van Kosovo binnen Europa volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De door verzoekende partij aangebrachte informatie omtrent vendetta in Kosovo is ter zake geenszins dienstig of nuttig aangezien er *in casu* geen sprake is van bloedwraak.

In zoverre verzoekende partij, door o.a. te wijzen op enkele arresten van de Franse Raad van State, kritiek uit op het feit dat Kosovo in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Kosovo niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen *in casu* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 juli 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS